

Arrest

nr. 108 645 van 28 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Armeense nationaliteit en bent u op 3 augustus 1978 geboren in Darakert, Armenië. U bent een christen. U bent tot uw veertien jaar naar school geweest in Armenië. Op achttienjarige leeftijd ging u als toerist naar Syrië. U verbleef er bij familie van uw moeder. Uw toekomstige schoonfamilie had u in de straat gezien en deed een huwelijksvoorstel.

Op 22 juli 1995 bent u getrouwd met F. B. (o.v. X). U heeft drie kinderen en leefde sinds uw huwelijk steeds in Syrië.

In 2010 zijn uw ouders, broer en zussen teruggekeerd naar Armenië omwille van de algemeen onveilige situatie in Syrië.

Tien of vijftien dagen voor uw vlucht naar België ging u met uw dochter naar de winkel om chips te kopen. Een bromfiets met twee personen erop reed naast u en probeerde uw dochter uit uw handen

te sleuren. U begon te schreeuwen waarop de buren uit hun huizen kwamen. U werd geduwd door uw belagers en viel. De twee mannen reden weg achtervolgd door de buren. U kon niet meer recht staan en uw man bracht u naar het ziekenhuis. Tevens werd u herhaaldelijk lastig gevallen omwille van uw christelijke geloof.

U heeft Syrië verlaten op 14 december 2012 naar Nusebin, Turkije samen met uw man F. B. (o.v.7.630.729) en uw drie kinderen. Jullie zijn vervolgens in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt en naar België gereisd.

U bent op 20 december 2012 in België aangekomen waar u dezelfde dag nog asiel hebt aangevraagd.

U legt een kopie neer van het paspoort van uw moeder.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een Armeense staatsburger bent (CGVS p.3).

Het is de taak van de asielinstanties uw nood aan bescherming te beoordelen ten aanzien van uw land van nationaliteit.

U haalt op geen enkel moment een gegronde vrees aan ten opzicht van het land waar u de nationaliteit van draagt.

U licht toe dat de mensen er geen rechten hebben, dat de maffia er handelaars afperste en u er geen toekomst kan uitbouwen samen met uw familie.

Afgezien van de vaagheid en algemeenheid van deze elementen, heeft u geen concrete aanwijzingen dat dit ook met u zou gebeuren. U heeft het slechts van op de televisie gehoord (CGVS vrouw II p.3).

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel of gegronde is.

Aangezien u zelf geen concrete aanwijzingen kan aanhalen dient geconcludeerd te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Meer nog, uw familie namelijk uw ouders, broer en zussen zijn naar aanleiding van de gebeurtenissen in Syrië terug naar Armenië gegaan (CGVS vrouw I p.3).

Gevraagd waarom u niet naar Armenië bent gevlucht, gaf u aan dat uw man de beslissing nam en u maar te volgen had (CGVS vrouw I p.4).

Uw man werd hetzelfde gevraagd, hij verklaarde dat er geen werk was in Armenië, dat er honger en armoede heerste en hij daar niets kon gaan doen (CGVS man I p.3).

Van een vrees voor vervolging of het lijden van schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook geen sprake.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 23 mei 2013 het niet eens te zijn met de zienswijze van de commissaris-generaal, noch met de argumentatie ontwikkeld in zijn beslissing.

Verzoekster laat gelden dat zij inderdaad de Armeense nationaliteit bezit, doch wijst erop dat zij sinds haar 18de verjaardag in Syrië woont, alwaar zij is gehuwd met de Syrische onderdaan F. B. en met haar man drie kinderen heeft, aan wie bij beslissing van 22 april 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoekster stelt dat haar huwelijk met F.B. door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld en de weigeringsbeslissing die lastens haar werd genomen enkel gemotiveerd wordt door erop te wijzen dat zij de Armeense nationaliteit bezit.

Zij wijst erop dat zij een lang verblijfsrecht in Syrië heeft en daar een stabiel en langdurig familieleven opbouwde wat volgens haar in de bestreden beslissing volledig buiten beschouwing gelaten wordt. Verzoekster laat gelden dat om deze situatie, haar nationaliteit niet de eerste en meest pertinente overweging moet zijn die aan de orde is, doch wel de vraag of het principe van “*de éénheid van de familie*” niet moet worden toegepast (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoekster is van oordeel dat het incoherent is om aan echtgenoten die samen asiel aanvragen, een verschillend statuut toe te kennen, hetzij de subsidiaire beschermingsstatus aan haar man en geen status aan haar.

Zij herhaalt dat aan haar man en drie kinderen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd en dat de toepassing van het principe van “*de éénheid van de familie*” zich opdringt en moet worden begrepen als een vorm van afgeleide bescherming ten gevolge van de situatie van haar echtgenoot.

De consequentie van de bestreden beslissing gaat volgens haar regelrecht in tegen dit principe, alsook tegen het belang van haar kinderen, vermits zij naar zij stelt, naar Armenië zal moeten terugkeren terwijl haar echtgenoot en kinderen wel een verblijfsstatuut werden toegekend in België.

Volgens verzoekster is de onredelijkheid van de beslissing van de commissaris-generaal zo duidelijk dat de enige oplossing erin bestaat om in toepassing van voornoemd principe, aan haar eveneens subsidiaire bescherming te verlenen.

Zij vraagt de Raad derhalve om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een afschrift van de beslissing inzake haar man B. F., van 22 april 2013 houdende toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift dat zij de Armeense nationaliteit bezit, doch wijst erop dat zij sinds haar achttien jaar in Syrië woont, alwaar zij is gehuwd met de Syrische onderdaan en met hem drie kinderen heeft

Zij merkt op dat al haar gezinsleden de subsidiaire beschermingsstatus kregen terwijl de bestreden beslissing enkel gemotiveerd wordt door te verwijzen naar haar eigen status van Armeens staatsburger.

Zij voert aan dat zij een lang verblijfsrecht in Syrië heeft en daar een stabiel en langdurig familieleven opbouwde, elementen die in de bestreden beslissing volledig buiten beschouwing gelaten worden. Verzoekster meent dat om deze situatie, haar nationaliteit niet de eerste en meest pertinente overweging moet zijn die aan de orde is, doch wel de vraag of het principe van *“de éénheid van de familie”* kan worden toegepast (zie het verzoekschrift, p. 3).

Volgens haar is het een incoherentie om aan echtgenoten op asielvlak een verschillend status toe te kennen, in casu geen status voor verzoekster.

Het principe van eenheid van familie moet volgens verzoekster worden begrepen als een vorm van afgeleide bescherming ten gevolge van de situatie van haar echtgenoot.

De consequentie van de bestreden beslissing gaat volgens haar regelrecht in tegen dit principe, alsook tegen het belang van haar kinderen, vermits zij naar Armenië zal moeten terugkeren terwijl haar echtgenoot en kinderen wel een verblijfsstatus werden toegekend in België.

De onredelijkheid hiervan noopt volgens verzoekster tot de vaststelling dat de enige oplossing erin bestaat om haar eveneens subsidiaire bescherming te verlenen.

De Raad wijst vooreerst op de inhoud van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt immers dat een “vluchteling” elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Het is de taak van de asielinstanties om de nood aan bescherming te beoordelen ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

De beoordeling van de door verzoekster voorgehouden vrees ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, met name Armenië, is derhalve de enige juiste.

Verzoekster verklaart dat de burgers in Armenië mensen er geen rechten hebben, dat de maffia er handelaars afperst en zij er geen toekomst zal kunnen uitbouwen samen met haar familie.

Zij stelt dat zij deze negatieve punten via de televisie heeft vernomen (zie het verhoorverslag van 15 april 2013, p. 3).

Afgezien van de vaagheid en algemeenheid van deze elementen, heeft verzoekster geen concrete aanwijzingen dat dit effectief ook met haar zou gebeuren, of minstens dat zij een gegronde vrees heeft om te denken dat dit met haar zou gebeuren.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel of gegrond is.

De Raad merkt in dit verband op dat familie van verzoekster, namelijk haar ouders, broer en zussen, naar aanleiding van de gebeurtenissen in Syrië, in 2010 naar Armenië zijn teruggekeerd (zie het verhoorverslag van 4 februari 2013, p. 3).

Op de vraag waarom zij niet naar Armenië is gegaan, verklaarde verzoekster dat haar man de beslissingen nam en zij die te volgen had (zie het verhoorverslag van 4 februari 2013, p.4).

Toen aan haar man dezelfde vraag werd gesteld, antwoordde hij dat er geen werk was in Armenië, dat er honger en armoede heerste en hij daar niets kon gaan doen (zie zijn verhoorverslag van 4 februari 2013, p. 3).

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging koestert in haar land van herkomst zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat volgens het principe van de eenheid van de familie, zij onder toepassing van voormeld artikel 1, A (2) zou vallen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt”*.

Voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient verzoekster aldus aan te tonen dat zij ten aanzien van Armenië, haar land van herkomst, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster slaagt hier echter niet in.

Haar verwijzing naar de beslissing waarin aan haar echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, is hierbij niet dienstig.

De enkele bewering van verzoekster dat de burgers van Armenië geen rechten hebben, dat de maffia er handelaars afperst en dat zij er geen toekomst kan uitbouwen samen met haar familie, toont niet dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE